

РЕШЕНИЕ

№ 241

гр. Б., 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАЯ Н. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря РАЙНА Г. ЖЕКОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Н. СТЕФАНОВА Административно наказателно дело № 20242120200041 по описа за 2024 година

Производството е образувано по повод жалбата на „Б.“ ЕООД с ЕИК ... със седалище в гр.Б., и адрес на управление ж.к.... представлявано от управителя Т. Т. против наказателно постановление № 02-2300385 от 02.11.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-Б., с което за нарушение на чл.303 ал.3 от Кодекса на труда (КТ) и на основание чл.416 ал.5 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

С жалбата се оспорва наказателното постановление, като се счита за неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и необосновано. Твърди се, че лицето И. С. не е извършвала трудова дейност възложена от дружеството –жалбоподател. Сочат се нови гласни доказателства. Претендират се разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован се явява и се представлява от упълномощен адвокат. Поддържа се жалбата. Моли съдът да отмени като неправилно наказателното постановление.

Административнонаказващият орган–Дирекция „Инспекция по труда” - Б., надлежно призован, се представлява от юрисконсулт Н., която оспорва жалбата. Счита, че правилно е приложен законът и моли съдът да потвърди постановлението като правилно и законосъобразно. Сочат се нови гласни доказателства. Претендира се ЮК възнаграждение.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН, видно от приложеното известие за доставяне (лист 17 от делото). НП е връчено на жалбоподателя на 13.12.2023г, а жалбата е подадена в Д „ИТ“-Б. на 21.12.2023г (лист 3 от делото). Жалбата е подадена от легитимно да обжалва лице срещу подлежащ на

обжалване акт, пред материално и териториално компетентен съд, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 10.08.2023г свидетелите С. С. и М. С. и двете в качеството си на инспектори в РД“ИТ“-Б., заедно с М. Т. също инспектор предприели действия по извършване на проверка в обект б. „Д.“ стопанисван от дружеството-жалбоподател. Този обект попадал в списъка на ИА „ГИТ“ –София като рисков обект, защото при предишни проверки е бил установяван недеклаиран труд-лица извършващи трудова дейност без сключени трудови договори.

Около 12,00 часа трите свидетелки били на обекта. Свидетелят С. останала на задната врата на обекта, а инспекторите С. и Т. влезли в обекта и се представили за клиенти, с цел извършване на визуален оглед и установяване на работещи в обекта лица.

Свидетелят С. очаквала двете колеги да ѝ се обалят, че са се легитимирали и са стартирали проверката. След като ѝ подали информация, че са започнали проверка свидетелят С. се насочила към задната врата, от където излезли две лица, на които се представили и се легитимирала. Вътре в кухнята свидетелят С. установила други две лица – момче и момиче. Момичето било с престилка. Електрическите фритюрници били включени, пържели се картофи. Свидетелката С. попитала двете лица дали работят в заведението и те отговорили утвърдително. Дватама -момчето и момичето влезли в търговската зала на обекта и там до бара седнали да попълват справките –декларации, които им били дали проверяващият. На някои от лицата, които не пожелали да попълнят справките-декларации им било заявено, че ще бъде потърсено съдействието на полицията и проверяващите ще се обалят на тел.112. Това подействало заплашително и предупредително на лицето И. С. и тя вписала в справката–декларация това, което ѝ било продиктувано, а именно, че работи в дружеството–жалбоподател „Б., ЕООД от месец юли на 2023г на длъжност „общ работник“ с работно време от 11,00 до 19,00 часа и с един час почивка в работния ден, с два почивни дни през седмицата и с трудово възнаграждение от 800 лева. Под диктовка вписала, че по време на проверката пържела картофи. На проверяващите им станало известно още при попълването на ЕГН-то на И. С., че същата е непълнолетно лице, но не била питана къде са родителите ѝ.

По някое време след старта на проверката в обекта пристигнал и управителят на дружеството. Същият бил задължен да представи в Д“ИТ“-Б. исканите от инспекторите документи. На 12.09.2023г при проверка на документите на „Б.“ ЕООД станало известно, че дружеството не е представила разрешение за работа на лице ненавършило 18 години издадено от Д“ИТ“-Б.. При извършена справка в Информационната система на ИА „ГИТ“-регистър на издадените разрешителни по чл.303 ал.3 от Кодекса на труда по ЕИК на дружеството не били установени данни за подадено искане, съответно за издадено разрешение за работа на лицето И. С. С.. Това станало причина на 12.09.2023г свидетелят М. С. в качеството ѝ на старши инспектор в Д“ИТ“-Б. да състави срещу „Б.“ ЕООД с ЕИК ... АУАН №02-2300385, с който било констатираното нарушение по чл.303 ал.3 от КТ на

дружеството–жалбоподател.

АУАН бил съставен в присъствието на управителя Т. Т., който го подписал без възражения. В срока по чл.44 ал.1 ЗАНН представил писмени възражения, в които е било прието, че проверяващите неправилно са възприели И. С. като работник в кухнята. Посочени били и писмени доказателства.

Като взел под внимание акта и възражението административнонаказващият орган издал на 02.11.2023г обжалваното наказателно постановление №02-2300385, в което при пълна идентичност с фактологията и правната квалификация на нарушението в акта и на основание чл.416 ал.5 от КТ на дружеството „Б.“ ЕООД с ЕИК ... е била наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по административнонаказателната преписка, както и гласните и писмени доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на съдебното производство.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели М. С., С. С. и М. Т. Прави впечатление, че и трите свидетелки очевидки на извършената проверка не са единни по отношение на действията, които са установили, че извършва лицето И. С.. Така например в показанията си пред съда свидетелката М. С. твърди „момчето беше с престилка и заедно с момчето бяха на електрическите фритюрници, които работеха, пържеха се картофи“. Свидетелят С. С. твърди, че „след това пристъпих в кухнята, след оглед видях, момче и момиче, момчето беше с престилка.. по-късно установих, че там са и фритюрниците“. Свидетелят М. Т. твърди: “В кухнята установих, момче и момиче, които правеха някакви заготовки на една маса. Зад тях имаше работещи фритюрници и от време на време момчето нещо правеше на фритюрниците.“ Тези показания обаче са в противоречие с отразеното в справката–декларация попълнена от И. С. където собственооръчно е вписала, че „в момента на проверката пържех картофи“. С оглед на изложеното съдът не кредитира точно в тази част показанията на трите свидетелки по отношенията на действията, които извършвала И. С. по време на проверката. Съдът кредитира показанията на свидетеля К. С. –майка на И. С. (видно от представеното удостоверение за раждане на лист 28 от делото). Същата пред съда заяви категорично, че е казала на проверяващите, че това е дъщеря ѝ, но това се отрече от другите свидетели. Съдът кредитира и показанията на свидетеля П. С. по отношение да обстоятелството, че е била заплашвана както и И. С., че ако откаже да попълни справка-декларация ще бъде повикана полиция. Свидетелката М. С. не отрече, че при откази от съдействие при проверки на работодатели и работници се е случвало да бъде търсено съдействие на органите на МВР, но в този конкретен случай не се е налагало.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН съставен от

оправомощено за това лице видно от Заповед №3-0864 от 17.10.2022г на ИА „ГИТ“ (лист 44 от делото) директорите на на Д“ИТ“ са оправомощени за издават НП. На свой ред актосъставителят, в качеството си на контролен орган –инспектор при дирекция „ИТ“-Б. е бил компетентен да състави процесния АУАН. Административнонаказателното производство е образувано в сроковете по чл. 34 ал.1 и ал.3 от ЗАНН. От формална страна са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН.

Съгласно чл.303 ал.3 от КТ лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. Условието и редът за даване на разрешение за работа по ал.3, според разпоредбата на ал.4 на чл.303 КТ се урежда с наредба на министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването и това е Наредба №6 от 24.07.2006г за условията и реда за даване на разрешения за работа на лица, ненавършили 18 години, които работят по трудови правоотношения и за чираците по Закона за занаятите. Следователно за да бъде осъществен съставът на нарушението по чл.303 ал.3 от КТ е необходимо да се установи наличие на трудово правоотношение между страните, като в случай, че същото не е уредено с трудов договор, а е фактическо, следва да се установи дали са налице елементите на трудово правоотношение.

В настоящия казус е безспорно, че дружеството–жалбоподател не е искало и не е получило от инспекцията по труда разрешение за приемане на работа на лицето И. С. С. с ЕГН *****.

Съдът обаче намира, че в конкретния случай не може да се приема за безспорно доказано наличието на трудово правоотношение между „Б., ЕООД с ЕИК ... и И. С.. За този свой извод съдът съобрази, че се касае за бизнес в който е била ангажирана майката на И.-свидетелят К. И. С. и дъщеря ѝ е била при нея по време на лятна си ваканция. Не се спори, че И. е била при майка си на работното ѝ място на датата на проверката 10.08.2023г. Безспорно е, че същата е била в кухнята на обекта. Носенето на престилка вероятно е било поставено като изискване на всички, които са в кухнята, но това обстоятелство само по себе си не може да послужи с категоричност в подкрепа на извода, че е полагала труд. Какъв труд е полагала И. точно не се установи от показанията на разпитаните инспектори участвали в проверката. Става ясно, че е имало включени електрически фритюрници и в момента са се пържели картофи. Може да се гадае дали И. С. е участвала в заготовка (не е ясно на какво) или е пържела картофи във фритюрниците. Нито едната, нито другата дейност е специфична, за която да се изискват специални знания или умения. Съдът приеме, че вписаната дейност в справката-декларация е станала под диктовката на проверяващ, а не доброволно от И. С. под страх, че ще бъде търсено съдействие от полицията. Не се установи И. С. да е имала определени трудови задължения. Не се доказва да е получила определено трудово възнаграждение за месец юли. Ето защо съдът приема, че на инкриминираната дата И. С. не е престирила труд, не е предоставяла работна сила на дружеството „Б.“ ЕООД, а се е намирала инцидентно в кухнята на обекта и то само защото майка ѝ е работела там, възможно е било за да ѝ помогне. Оказаната помощ обаче не може да се квалифицира като предоставяне на работна сила.

От изложеното следва извод, че дружеството-жалбоподател не е приело на работа (да изпълнява трудови функции по трудово правоотношение) непълнолетната И. С. и за него не е съществувало задължение да поиска разрешение за това от инспекцията по труда. Ето защо съдът счита, че АНО е ангажирал отговорността на дружеството-жалбоподател „Б.“ ЕООД за нарушение, което то не е извършило, поради което наказателното постановление е издадено в нарушение на материалния закон и следва да се отмени.

При този изход от делото жалбоподателят има право на присъждане на разноски, като с оглед представените доказателства за действително заплатено от него адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева същите следва да му се присъдят. Сторените разноски не надхвърлят минимално определените в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съответстват на фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от изложените доводи, Б.кият районен съд, V наказателен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 02-2300385 от 02.11.2023г. на Директор а на Дирекция „Инспекция по труда“-Б., с което за нарушение на чл.303 ал.3 от Кодекса на труда (КТ) и на основание чл.416 ал.5 от КТ на „Б.“ ЕООД с ЕИК ... със седалище в гр.Б. и адрес на управление ж.к.... представлявано от управителя Т. Т. е наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА ИА „ГИТ“ –София да заплати на „Б.“ ЕООД с ЕИК ... със седалище в гр.Б., и адрес на управление ж.к.... представлявано от управителя Т. Т. направените разноски в хода на съдебното производство в размер на 500 (петстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Б. в 14 дневен срок от съобщаването му на страните

Съдия при Районен съд – Б.: _____